

Wisselende emoties bij Martijn Vossen tijdens het LK schaken voor jeugd. Het spelertje van Schaakvereniging Leudal broedt een tijdje en denkt een grandioze zet te hebben gevonden. Hij krijgt tot zijn verbijstering echter een koelke van eigen deeg. foto's Peter Schols

'Je verliest je paard en dan maak ik je af'

DDL 31-12-1999

Door Bert Saarloos

SCHAKEN • De Blinkende Boermerang, Vincent Brand (7) uit Voerendaal zit vol spanning de avonturen van Lambiek, Jerommeke, Tante Sidonia, Suske en Wiske te lezen. Hij wordt ruw uit zijn fantasiewereld gehaald. 'We kunnen beginnen aan de volgende ronde', roept de wedstrijdler van het Limburgs jeugdschaakkampioenschap.

Het lijkt net een kinderopvang. In zaal Concordia in Brunssum krioelt het van rondrennend, joelend, ravottend grut. Als kinderen samenklonteren is stoel en veel leuker dan lezen. De berg Suske en Wiske kan alleen nog enkele van de allerjongsten boeien. Het lijkt alsof het pauze is tijdens het LK schaken, maar schijn bedriegt. Er zijn nog steeds partijen aan de gang terwijl de rest 'speelkwartier'

houdt. Limburgs seniorenkampioen Gaston Dörenberg, die als wedstrijdler optreedt, laat het gelaten over zich heen komen. Ouders doden de uren met een woordzoeker of één of andere dikke pil. Ron Maessen (6) uit Echt is om op te vreten. Een poepie. Guutig, speels, bovenal de kleinste van het stel. Hij kan geen moment stilzitten. Die kan zich toch niet concentreren op een schaakspelletje, denk je zo. 'Verkeerd gedacht. Het manneke is koploper bij de jongsten, de F-jes. 'Ja, als je hem ziet, zou je niet verwachten dat hij zo goed kan schaken', vindt ook zijn moeder. 'Maar het gaat bij hem bijna als vanzelf. Hij heeft pas een jaar geleden leren schaken. Samen met mij een schaakcursus op video gevolgd. Maar hij speelt me nu al continu van het bord, wint steeds.'

Veel verbetering zal er niet in haar resultaten tegen zontjelijef komen, denkt ze. 'Hij leert zo snel, dat valt niet bij te benen. Onbegonnen werk. Ik kan me er maar beter bij neerleggen dat hij steeds van me zal winnen.' Tijdens het LK gaat het Ron bijna net zo gemakkelijk af als tegen zijn moeder.

Tot hij Koen Stigter uit Roermond tegenover zich treft. Minder schaakintellect, maar des te meer sluwigheid. Koen bedient zich van het 'herdersmatje', een trucje - eigenlijk *not done* - waarmee je iemand binnen drie zetten mat zet. Iets wat alleen tegen beginners lukt. Ron kent het nog niet en trapt met twee voeten vol in. Binnen twee minuten is de partij afgelopen. Koen loopt triomfantelijk weg, Ron blijft met grote ogen achter, volkomen verbou-

wereerd. Hij heeft geen flauw benul wat hem zojuist overkomen is.

Bij de jongsten gaat het er nog allemaal heel speels en vrijblijvend aan toe. Hoe ouder de deelnemers, des te fanatieker en winstbezetener. Bij de D'tjes zijn Mart Nabuurs en Jeroen Meeuws verwickeld in een spannende strijd om de titel. Jeroen begaat een blunder tegen middenmoter Roland van Vliembergen en verliest zijn dame. Mart gaat eens buurten bij de concurrentie en ziet de situatie. In extase keert hij terug op zijn plek. 'Yes, yes. Die gaat-ie verliezen', jubelt Mart. Jeroen slaat zich op dat moment een paar keer voor zijn falende hersens. Hij heeft duidelijk minder praatjes dan een uur eerder. Splend tegen zijn Roermondse ploeggenote Jet Spr...

bralt hij nog hooghartig: 'Wil je me mat zetten? Dat vind ik knap. Je kunt me hooguit schaak zetten, maar dan verlies je een paard en maak ik je af.'

D-Junior Mario Hodelmans (Voerendaal) neemt het kampioenschap misschien wel wat té serieus. De wedstrijdspanning vreet hem op, dat zie je. En van mensen die achter zijn rug staan mee te kijken, krijgt hij al helemaal het heen en weer. Tegen Rendel Verstegen (Venlo) heeft Mario zich flink in de nesten gewerkt. Hij zit me een potje peentjes te zweten dat het niet mooi meer is. Een diep in zijn verdediging doorgedrongen paard baart hem grote zorgen. Hij wrijft door zijn verkrampte gezicht. Dan, eureka. Hij kijkt met een blik van 'dit is knap gevonden, niet?' als hij de zet doet die alle problemen op-

lost. Denkt-ie. Hij kijkt Mario strak aan om de reactie van verwijfeling bij zijn tegenstander te zien, maar beleeft het zelf als Rendel prompt een tweede paard voor zijn hoofd knalt. Oeps. Het begint Mario nu echt te duizelen. Arme stakker. Het is gedaan met hem.

De oudste junioren - zeventien, achttien en negentien jaar - zitten een etage hoger, in een andere zaal. Maar goed ook, ze zouden anders hoortjesdol worden. Het is er wel een jas kouder. Da's niet lekker als je veel stil moet zitten. Egied Cratsborn kan niet veel anders. Hij heeft er zelfs twee stoelen voor nodig. Eentje voor zijn achterwerk, de tweede voor zijn gebroken rechterbeen. 'Tja, van de trap gevallen. Morgen mag het gips er pas af. Dus dan maar even zo.'